

си, повика и нѣкои по-опитни роднини и, следъ дълги викове и крамоли, раздѣлиха имота. Срещу частъта отъ двора, купиха му дворно мѣсто накрай село и отъ общото му построиха тамъ кѣща.

Запретнаха се Грозю и Грозевица на черна работа. Сѣкоха сами кирпичи за новъ строежъ. За две години построиха още и плѣвникъ, обори, кошара. Пролѣтъ и лѣте отъ тъмно до тъмно бѣха въ кѣра — и тѣ и третѣ имъ невръстни деца. Работливи стопани бѣха. Спорѣше имъ. Но и чужди и свои ги гледаха съ не добро око. Всичко тѣхно — и работа и думи — нѣкакъ отблѣсваше хората, и тѣ странѣха отъ тѣхъ, не имъ се радваха, не ги облажаваха. Плашеше ги тази вълча настървеностъ у младитѣ стопани за свое, за имотъ, за бърза печалба.

Една отъ нивитѣ, които Грозю получи отъ баща си, се случи съседна съ Кръстановата нива. Казахъ вече: Кръстанъ и Грозю живѣеха отдалечени, виждаха се рѣдко. Но откакто станаха съседи по ниви, взеха да се виждатъ по-често. Кръстанъ никога не пропускаше случай да навести младия си съседъ, да поговори съ него, да го упжти нѣщо, като по-старъ и по-опитенъ. Пѣкъ и той аслж си бѣше такъвъ — знаеше го цѣло село. Честенъ, благъ, смиренъ — той все обичаше да поучи другитѣ, особено по-младитѣ отъ него, да се намѣси, кждето види нѣкжде кривина. Старитѣ го търпѣха, почитаха го, но нѣкои отъ младитѣ се надсмиваха на думитѣ му и караха както си тѣ щатъ. Така правѣше и Грозю: когато Кръстанъ го навестѣше и му говорѣше нѣщо, трѣгналъ редомъ съ него до оралото, Грозю го слушаше съ крива усмивка и отвърщаше му една дума на двадесетъ Кръстанови.

Единъ пролѣтенъ день селскиятъ полякъ спрѣ предъ Кръстанови и обади имъ, че днесъ Грозю орѣлъ на съседската нива и прооралъ две бразди отъ междата.

Между дветѣ ниви открай време имаше широка, колкото коларски пѣтъ, межда.